

csak mások kénye-kediétt vagyon, hatalmasoknak,
s idegeneknek vasait horgya, hatalmasok parancsára
ront a halálnak, ahogy én es rontottam, Lembergtől
Piávéig, hogy azután a mű arcunkon még jobban
látoggyon, feketéjjen a nyomorúság . . .
Más, másokétt, szent ügyétt — mán a szótól es
futásra vátt lábunk, s oda se ügyelünk,
legfejjebb kárinkodunk, hibáztattjuk az istent,
amiétt engedi, hogy fájják egymást a népek.
Fájják: a nagyobbak a küsebbet, a vétteletent,
másszor nem férve bőrikbe a küsebbek nagyobbval
cimborálva öntik el vérrel a harmadik földjít,
mígnem mind a veszteség martjára kerülnek,
s tikkadoznak, mint az iszapra kivetett halak . . .
Tikkadoznak, mint mű magyarok es annyiszor.
Mennyit öldösöttünk, öldöstek münket! Csoda,
hogy még vagyunk! Szóróttunk ezerfelé, de
megmarattunk, s maradunk ezután es . . . Valami
mindig esszegyűjt münköt. Minden levágott fej
a megmarattat teszi konokabbá, minden szorultság
lecke a megmaradásra, léleknek próba: helyettállni
felnégyeltetésig — magunkétt, a népétt . . .
Gyere Cigán, őrizzük, vigyázzuk magunkat tovább!"

P I N T É R L A J O S

Kő-ünnep

Kő-köpenybe, köd-cement-ruhába
öltözködik már a város,
és jön a fény szépszavú futára,
készüljetekek téglalányok.

Jaj, jaj, hosszú hajú téglalányok,
táncos, tűz-markú férfiak
vágja titeket a falba pántoz.
Ha megölted, hej, ne sirasd!

Húzd — dünnögő szél, hivatlan zenész,
iszap-hitű, kavics-hitű ne félj,
kemény az öklöd, kőkemény;

csontos válladra házak kövülnek,
fogaidról szárnyas szó röpül fel.
Zengj ünnep, örök kő-ünnep.

Fehéringes folyók

Most játssz velem
folyó:
vízcöppnyi vágyaidat
pataktól tengerig úsztató;
kavicsugrató játszótársam,
parttalan álmodozó.

Luca, Luca, kotty-kotty,
koloncos kutya vagy,
vásári ringlispil szédelő
fáknak,
virággal öltöző réteket szöktetsz
magad után,
de kötőfékeid
a gátak.
Fényből fonódott kötél
érve-
lésül a húsodba
belevág;
mint egy eldobott tükör,
összetörnek a habok,
az iszapon halak
vére,

Luca napján ér a
látomás!

Vasárnapok öröme vár,
öltöztetlek fehér ingbe,
felvértetlek tisztaságra.
Köt szemeden méreg-cement,
ruhád olaj átjárja,
medred tűnik koporsónak,
szelek hozzád harangoznak;
s fejják a fák.

Támasszon fel, őrizzen meg ráolvasás:

több szem megnézte,
pokolszem találta,
akarom, hogy tiszta legyen,
ahogy anyja szülte világra;
fájjon annak a feje
aki megigézte!

Könyörgöm érted,
folyó,
kavicsugrató játszótársam,
parttalan álmodozó,
vízcöppnyi vágyaidat
pataktól tengerig úsztató,
fehéringes folyó.
Vásári ringlispil szédelő fáknak,
imádni járnak
a szeretők,

mezőkön lépnek,
a mezők kimosott lepedők.

